

XXIV.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Marts 1874.)

Hovedgrundsaetningen i den bestaaende Lovgivning angaaende Modarbejdelsen af den veneriske Sygdoms Udbredelse, at Enhver, som angribes af denne Sygdom, kan blive tagen under Kur ved det Offentliges Foranstaltning og for det Offentliges Regning, naar han forlanger det, er i det foreliggende Lovforslags § 1 opretholdt og har faaet et klarere og bestemtere Udtryk, end den hidtil har haavt, og den hidtil kun for Almuen bestaaende Lovforpligtelse til at underkaste sig Behandling af en autoriseret Læge er udvidet til at gjælde for Enhver. Da Udvalget maa anse disse Grundsaetningers Hovedsag for det virksomste Middel til at forebygge Sygdommens Udbredelse, maa man slutte sig hertil, uagtet man vel veed, at der forekommer Tilfaelde, i hvilke der kunde være nogen Anledning for det Offentlige til at forlange sig de paa en Sygs Helbredelse anvendte Bekostninger tilbagebetalt. Udvalget har dog troet, at de hidtil gjældende Regler for Sygdommens Behandling i enkelte Retninger kunde trænge til at fuldstændiggjøres; Erfaringen viser nemlig ikke sjældent, at de Forholdsregler, som af det Offentlige anordnes til Forebyggelse af Sygdommens videre Udbredelse fra de angrebne Personer, ikke overholdes af disse, eller endog paa Grund af Forholdene i Hjemmet ikke kunne overholdes, og i saadanne Tilfaelde bør det kunne anordnes, at disse Personers Behandling finder Sted paa et Sygehus. Egeledes veed man, at visse Former af Sygdommen have en stærk Tilbøjelighed til at falde tilbage, selv om de tilsyneladende ere fuldstændigt helbrejede, og at de da atter kunne være smittende; men da dette let kan ske paa en saadan Maade, at den Syge selv ikke kan have nogen sikker Formodning om, at et virkeligt Tilbagefald er til Stede, bør det kunne paalægges ham til en bestemt Tid at fremskille sig til Undersøgelse af den Læge, der har

behandlet ham, eller at tilvejebringe en autoriseret Læges Vidnesbyrd for, at intet Tilbagefald er indtraadt. Det Lovbud, som indeholdes i sidste Stykke af § 1, er fremkaldt ved de mange sørgelige Erfaringer, som man har gjort om Smittens Forplantelse fra spæde Børn til Ammer og Mædeforældre og omvendt, og fortjener som et første Forsøg paa at tage Hensyn hertil al Anerkjendelse. Saaledes som det staar, er det imidlertid af altfor indskrænket Virkning, da det kun omhandler en ringe Del af de Tilfaelde, paa hvilke Lovgiverens Opmerksomhed bør være henvendt, og ikke fastsætter de Straffebestemmelser, som ere nødvendige for at modvirke Smittens Udbredelse ad denne Vej. Udvalget har derfor troet at burde udvilde det foranstaaende Stykke til en ny Paragraf, som fastsætter Straf for den, der vitterlig foranlediger Smittens Udbredelse paa denne Maade, og det har herved holdt sig til de i den gjældende Straffelovbog nedlagte Grundsaetninger, idet man foreslaar vedtaget, at den, som giver et af Sygdommen angrebet Barn til Opamning ved Brystet af anden Kvinde end dets egen Moder, saavelsom den Amme, der, uagtet hun veed eller formoder, at hun er angreben af Sygdommen, tager et Barn til Brystet, skal straffes paa samme Maade som i Straffelovbogens § 181 er bestemt for den, der veed eller formoder sig at være smittet, og dog pøer Utugt, efterform der i begge Tilfaelde er samme Fare for Smittens Forplantelse, og det i det førstnævnte endog gaar ud over en aldeles uskyldig Person. Til denne Straf bør der efter Udvalgets Anskuelse føjes en Erstatningspligt til den Stadelidte, for saavidt Sygdommen ved den lovstridige Handling forplantes til en Anden, uagtet Straffelovbogens § 181 ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse herom. Det bør ogsaa søges forebygget, at et smittet Barn sættes i Mæie, eller at et mis-